

Kezdő ének: 186. dicséret 1. verse

Főének: 348. dicséret mind az 5 verse

Textus: Máté evangéliuma 28. rész 1-7. verse: „Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és odalépve elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek meg Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek.”

Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepéhez sok minden képet társítunk. Az egyik legfontosabb kép az üres sír, ahogyan a kő elhengerítve fekszik a földön, és egy sziklasír látható, amiben nincsen senki. Ugyanilyen kép az is, amikor látszik egy kereszt, ami mögött megjelenik ragyogva a hajnali napsugár. Hiába feszítették keresztre Jézust, hiába ölték meg, nem maradt a sírban, húsvét hajnalban feltámadt. Az ünnephez aztán sokféle más kép is társult, ahogyan a népszokások megpróbálták valami emberihez kötni Jézus feltámadását. Így jelent meg a nyúl, a tojás, hogy csak a legismertebbeket említsem. Sokféle képpel találkozunk, de egyet egészen biztosan nem kötünk hozzá, ez pedig az angyal. Az angyalt odakapcsoljuk karácsonyhoz, de nem kötődik számunkra húsvéthoz, pedig ugyanúgy megjelenik itt is, a sír körül, mint Jézus születésekor.

Az evangéliumi történetek közül nem sokban találkozunk az angyallal. Megjelent Zakariásnak, hogy Keresztelő János születését hírül hozza. Megjelent Máriának, hogy Jézus születését megígérje. Ott van a betlehemi mezőn, ahogyan megszólítja a pásztorokat. Megjelent Józsefnek álmában, hogy figyelmeztesse Heródes gonosz tervére. Mindezek a történetek karácsonyhoz kapcsolódnak, és akkor azt látjuk, hogy megjelent Jézusnak az angyal a Gecsemáné kertjében, hogy erősítse, és megjelent az angyal húsvétkor a sírnál, hogy Isten üzenetét továbbadja az asszonyoknak. Az angyal feladata mindig ennyi és nem több. Küldöttként pontosan elmondani, pontosan továbbadni azt, amit Isten üzen.

Feltehetnénk a kérdést, hogy miért van ezeken a kiemelt helyszíneken ott az angyal? Láthatjuk, hogy valami különleges üzenetet kell továbbadniuk, olyan üzenetet, amit Isten szeretne az emberekhez eljuttatni. Az angyalra azért van szükség minden olyan eseménynél, ami emberfeletti, ami felfoghatatlan, hogy ne Istennel magával találkozzon az ember. Így is rémisztő, így is szinte feldolgozhatatlan, de ha mindez úgy-mond élesben történne, ha Isten maga jönne az üzenetet átadni, akkor nem lenne senki, aki tudna bármit is kezdeni ezzel. Képtelenek vagyunk Isten üzenetét közvetítő nélkül megérteni. A Megváltó is azért lett emberré, azért halt meg és azért támadt fel, hogy képesek legyünk megérteni azt, hogy Isten jót akar nekünk. Ezért van szükség a küldöttekre is, az angyalokra is, hogy Isten hatalmas üzenetét kicsit tompítva hozza el közeink, ezzel hozva közelebb hozzánk. A húsvéti történetben pedig azt az üzenetet kellett közelebb hoznia, hogy Jézus Krisztus a halált is legyőzte húsvét hajnalán.

Nagyon röviden mondta az angyal: „nincsen itt, mert feltámadt. Ez a rövid mondat minden biztonnyal úgy hatott az asszonyokra, mintha idegen nyelven szólította volna meg őket. Mintegy 1990 évvel az eseményeket követően még mindig úgy hatnak ezek a szavak, mint amikor titkos üzenetet kapunk. Minden egyes szót értünk, magyarul szólnak hozzánk, de ismerni kell a titkos kódot, hogy meg is tudjuk fejteni azt.

Mi ez a titkos kód? Az, amit az üzenet átadásakor a külső körülmények hordoztak. Az angyal tekintete villámlott, a ruhája fehér volt, vagyis hozta a hatalmas Isten végtelenül tiszta üzenetét. A feltámadás nem emberi tett. Senki más nem képes egy halottat életre kelteni, csak Isten. Ugyanakkor semmi nem vegyül ebbe az üzenetbe. Istennek semmi érdeke nem fűződik ahhoz, hogy nekünk ezt elmondja. Azért mondja el és azért adja tovább, hogy az életünkön segítsen. Ezért hozta az angyal ezt a tiszta üzenetet: Jézus nem maradt a sírban, hanem feltámadt.

Az üzenet átadása közben az angyalt félreérthetetlen jelek kísérik, hogy mindenki pontosan tudja, hogy ki küldte el őt és miért küldet el. Hozzá kapcsolódik az üzenetet hozó angyalhoz a földrengés. Odamegy, elhengeríti a követ, amitől megrendül a föld. Ez a kő, ami elzárta a sírt, ez a kő, ami jelképezte a halált, ez most már nincsen többé. Az angyal elveszi a követ, amire csak több ember lett volna képes, az angyal ereje pedig jelzi, hogy Isten még inkább képes nem csak fizikai értelemben követ elvenni, hanem mindenféle lelki követ elhengeríteni.

Milyen kövekre gondolok? Azokra, amik az életünket tehetetlenné teszik. Amik olyan súlyt jelentenek, hogy nem képes továbblépni a lelkünk. Biztosan mindenki átélte már azt, hogy történt valami tragédia, valami sokkhatás és képtelenek voltunk bármit is tenni. Olyan támadás ért minket, amire nem számítottunk. Elvesztítettünk valakit, akit nagyon szerettünk. Váratlanul kiderült egy súlyos betegség, akár a mi életünkben, akár szerettünk életében. A sort pedig folytathatnám tovább. Olyan kövek ezek, amelyek lezárják az életünket, amelyek leterhelnek minket. Minden túlzás nélkül mondhatom azt, hogy egy kicsit elhal a lelkünk, mint ahogyan a kő a sírbolt előtt a halált jelképezi.

Mondhatnám azt is, hogy ezek még csak időleges terhek, hogyha valaki segít a követ elhengeríteni, de sokkal nagyobb a baj, hogyha a lelki terhek nem csak egy-egy időszakát terhelik meg az életünknek, hanem a teljes egészére rátelepszene. Ezekből a hírekből ugyanis az aggodás fakad, amikor úgy érezzük, hogy nincsen tovább. A legsúlyosabb kő lehet az életünkben az aggodalom. Ráadásul mondhatom azt is, hogy az egyik leggyakoribb akadály, ami alól szinte egyikünk sem kivétel. Amikor bennünk van az aggodás, akkor képtelenek vagyunk bármit is megtenni. Csak egy valamire tudunk gondolni, csak egyetlen dologra tudunk koncentrálni. Csak a bajt látjuk, anélkül, hogy bármiféle megoldási lehetőség feltűnne. Ahogyan mondani szoktuk, nem látjuk az alagút végén a fényt. Beszűkül és lezárul az életünk. Húsvét üzenete azonban az angyal megjelenésén keresztül az, hogy ezt a követ és minden más követ is elhengerít a Mindenható.

Elkerül a kő az életünkről, amikor rájövünk arra, hogy az aggodalom nem más, mint az alaptalan félelem. Olyan rettegés, rémület, ami nemhogy nem segít, de kifejezetten árt az ember életének. Nem régen láttam egy filmet, amiben az egyik főszereplő többször megkérdezte a másikat, amikor éppen egy veszélyes, életveszélyes helyzet felé közeledtek, hogy nem aggodik? Mire a megkérdezett egy kérdéssel válaszolt újra és újra: miért, az használ? Ott van bennünk sokszor az aggodalom, ami nem használ, ami nem segít, ami csak visszahúz, Isten pedig ezt elhengeríti az életünkből.

Persze a kő elhengerítése azzal járt együtt, hogy földrengés volt. Az aggodalmunk, a lelkünk nehézségének az elhengerítése azzal jár együtt, hogy megrendülünk. Egy kicsit olyan érzésünk lehet, mint amikor váratlanul elbizonytalanodunk. Hirtelen nem is tudjuk, hogy mit és hogyan tegyünk. Amikor ugyanis Isten beavatkozik az életünkbe, elveszi mindazt, ami minket csak akadályoz, akkor egy pillanatra elveszítjük az egyensúlyunkat. Mintha egy börtönben lennénk valahol egy hegy csúcsán, ahol látjuk jól a minket körülvevő falakat, aztán valaki hirtelen elvonná az egész házat és ott állnánk egyedül a fényben, a magasban, minden határ nélkül, szinte csak a végtelen tájat és az eget látva. Azt hiszem, hogy lenne néhány félelmetes pillanat, lenne rémület, amire megértenénk, hogy mi történt, és tudnánk annak igazán örülni. Húsvét ünnepének megrendítő erejű szabadítása ilyen hatással van ránk. Először megrémülünk.

Olyan ez, mint amikor hosszú ideig úgy használunk mankót, hogy igazából már nem is lenne rá szükség, mert meggyógyult a lábunk, aztán egyszer valaki kivonná a kezünkből és el kellene indulni a mankó nélkül. Nagyon bizonytalan lenne az életünk egyik pillanatról a másikra. Nehéz lenne megtenni az első lépést. Húsvét ünnepében, a kő elhengerítése ilyen önálló lábra állítást jelent. Ahogyan elveszi Jézus mindazt, ami akadályoz, ami visszatart, megadja nekünk azt az érzést, hogy tudunk járni egyedül is, az Ő segítségével. Húsvétkor tehát az angyal Isten talpra állító kegyelmét hozta el nekünk.

Isten pedig nem azért szabadít meg, és nem azért tanít meg járni, hogy aztán ismét visszakerüljünk valamilyen börtönbe, fogságba, hanem azért, hogy mi is elinduljunk továbbadni a húsvéti hírt: Jézus nem maradt a sírban, hanem feltámadt. Az angyal küldetést ad, hogy mi is legyünk angyalok. Gondoljuk végig, Kedves Testvéreim, hogy a szabadító üzenettel mi hány ember életét tudjuk megszabadítani. A saját életünk során, ha komolyan vesszük az angyal szerepet, akkor vajon hány embert tudunk elérni? Az angyal ugyanis azért jött, hogy megmutassa nekünk: a húsvét nem a passzív öröm ünnepe, hanem az aktív öröm ünnepe. Ahogyan az angyal is eljött, hogy megtegyen valamit és továbbadjon valamit, úgy indulhatunk el mi is, adhatjuk tovább a jó hírt, az evangéliumot. Jézus nem maradt a sírban, hanem feltámadt.

Szeretett Testvéreim! Mi sem maradhatunk tétlen. Mi sem maradhatunk meg a nagypénteki sötétségben. El kell indulnunk, hogy továbbadjuk a hírt. „Ott voltak a keresztkörül, | látták szenvedni Őt... | S hallgassanak az asszonyok, | az első hírvivők? | Feltámadott! – vitték a hírt, | felírva a nevük. | Beszéljenek az emberek | Jézusról mindenütt!” (Füle Lajos: Hallgassanak?)

Ámen!

Záró ének: 446. dicséret 1-2. verse